Markku Aro ja Locomotion-yhtye jatkavat matkaansa huipulle muodikkaasti Atlas-finnwear neulepuvuissa

finnwear
VIENTILAATUA
BY SUOMEN TRIKOO

VILLIÄ MENOA KOSKELLA!

JYRKI HÄMÄLÄINEN

JIMMY SAVILE

Innostuin disc-jockey-hommista vuonna 1965 Lontoossa Jimmy Savilen vaikutuksesta. Vuoteen 1968 mennessä olin jo tehnyt kaiken, mitä deejay voi Suomessa tehdä. Sen jälkeen olen tehnyt kaikenlaisia keikkoja, mutta dj-hommista en ole ollut sanottavammin kiinnostunut parin viime vuoden aikana. Toimitukseen alkoi kuitenkin sataa kirjeitä, joissa kyseltiin, miksi te aina kirjoitatte vain Hesan diskoista, sillä niissä on nuutunut ja puutunut tunnelma. Tulkaa maaseudulle katsomaan svengiä ja stemninkiä! Niin jouduin puolittain vastoin tahtoani vetämään diskon Koskella lauantai-iltana.

■ Paikka oli keskisuuri ja hikinen. Laitteet olivat ihan okey. Kansaa oli tupa tulvillaan ja rock alkoi vyöryä torvesta. Lavan edessä oli rockareita, joihin puri MC 5:n »Tutti Frutti», Johnny Hallydayn hirmurymistykset, Creedence Clearwater, Alvin Lee ja Jimi Hendrix. Samoin Dave Clarkin »Good Old Rock And Roll». Kansa lähti mainiosti messiin erilaisiin kilpailuihin. Valittiin Kosken svengipoika ja svengityttö. Venäläinen rock-show sai kansan räiskimään käsiään yhteen ja rymistämään jalkaa lattiaan. Lopulta oli syntyä yleinen kaaos. Soitinpytinki heilui ja tärisi. Jengi pomppi, kaatuili ja meurusi. Siellä pisteltiin koreografiaa hiki hatussa ja paita märkänä. Onneksi paikkakunnan diggari pyysi välillä Santanaa ja toinen Deep Purplen »Child In Timea», niin että syntyi vähän hengähdystaukoa. Tapani Kansan versio »Proud Marysta» puri kuin ampiainen. Ehkä kukaan ei tiennyt, että Kansa lauloi. Väliin läiskittiin Elvistä, Zeppeliniä ja Johnny Winteriä ja svengi yltyi. Lopulta järjestysmiehen oli hienokseltaan puututtava peliin pelastaakseen levyt ja diskopytingin.

Asia oli selvä. Kosken diskossa svengasi hurjasti. Rajua jengiä. Innostuksissani lahjoitin pois Wigwamin Amerikan singlen. Ei se mitään. Lukijan kirjeet osoittautuivat oikeiksi. Kyllä maaseudulla svengaa. Olitte aivan oikeassa.

Jyrki

TOM JONES: SHE'S A LADY

Tää on ainakin Tomppa. Hirmun hyvä. Mä en ole kuullu tätä piisiä koskaan ennen, mutta mä luulen, että tää varmasti nousee listoille vähän joka puolella. Amerikassakin. Eiks Tomppa ole alkanu viime aikoina pärjätä sielläkin? Mä olen nyt kolme vuotta ihaillu Tomppaa enkä ole vielä yhtään kyllästyny. On se ihailtavaa, että kundi pystyy aina vaan tekemään uusia hittejä. Tää levy on sen parhaita. Tässä tuntuu, että Tompan laulu ei ole itsetarkoitus. Kokonaisuus on hyvä, tausta on hyvä. Varsinkin rummut joissakin kohdin. Rautaa!

ROLF BERGSTRÖM & PYHIMYKSET: PORNOJENKKA

Hyvä levy. En mä tarkoita sitä, että tää olis hyvää musiikkia. Ei sinne päinkään. Mutta tää levy täyttää hyvin tarkoituksensa. Se on juuri sitä, miksi se on tarkoitettukin. Ton laulajan täytyy olla Badding. Ainakin sillä on ihan samanlainen ääni. Joo, kyllä se on Badding. On musta hyvä, että tällaisiakin levyjä tehdään. Ihan erilaista musiikkia. Sanat on hirmun hyvät. Mua ainakin nauratti. Fiksuja kundeja asialla.

SIMON SCOTT: LADY BARBARA

Tässä yritettiin tehdä vähän erilaista levyä. On koetettu etsiä jotain uutta tyyliä. Mutta kyllä lopputulos läsähti ihan tyypilliseksi suomalaiseksi iskelmäksi. On tässä kyllä jotain oikein kauniitakin kohtia. Sanat on sitä mitä on eli ei oikeastaan yhtään mitään. Tässä on yhdistetty kaksi tyyliä. Loppujen lopuksi aika kivasti. Tätä laulajaa mä en kyllä tunne. Mun mielestä kaikilla suomalaisilla laulajilla on ihan samanlainen ääni. Oliskohan tää Kai Hyttinen?

ELVIS PRESLEY: PATCH IT UP

En pitänyt yhtään. Siinä oli muutamia hyviä kohtia. Mutta tuntu, että siinä oli kaikkia liikaa. Aluksi sai oikein kuunnella, onko siellä joku laulajakin mukana. Tästä olis varmasti saanu vaikka kuinka hyvän levyn, mutta nyt se on vain suurta sekamelskaa. Laulajaa mä en tunne . . . Ai, se on Elvis. Mä en ole koskaan ollu mikään Elvis-fan. Meinaan, että mä en ole ilman muuta pitäny kaikesta, mitä Elvis tekee. Se on tehny hyviä levyjä ja huonoja levyjä. Tää on sieltä huonommasta päästä.

CREEDENCE CLEARWATER REVIVAL: HAVE YOU EVER SEEN THE RAIN

Mukavaa musiikkia. Tausta oli hirmun kiva. Ja sitten toi laulusolistin ääni miellytti mua. Sillä on hyvä erikoinen ääni. En mä kyllä tiedä, ketkä tässä oli asialla. Mä en yleensä kiinnitä huomiota siihen, kuka esittää. Tärkeintä on se, mitä esittää.

MATTHEWS SOUTHERN COMFORT: WOODSTOCK

Kaikin puolin hyvä levy. Mä luulen, että tää levy on just sellainen kuin mitä siitä on yritettykin tehdä. Eli tässä on onnistuttu sataprosenttisesti. Jotenkin hirmun tasapainoista musiikkia. Ja kaunista ja tunnelmallista. Tätä on hyvä kuunnella silloin, kun haluaa olla ihan rauhassa — ajattelematta mitään ja tekemättä mitään. Sellaista kivaa hämyisää musiikkia. Tulee oikein hyvä olla.

GEORGE HARRISON: MY SWEET LORD

Tän levyn mä olen kuullu ennenkin. Tää ei ole mikään varsinainen svengi-piisi ja kuitenkin tää svengaa mielettömästi. Tää ottaa heti mukaansa. Ja tässä on kans hyvä kokonaisuus. Mikään ei niinku erotu joukosta eikä ärsytä. Ja niin pitää ollakin, jos levy on hyvä. Tätä levyä ei voi kuunnella, jos ei saa tanssia mukana. Niin tarttuva toi rytmi on. Kukahan toi laulaja vois olla. En mä tunne sitäkään. Katsos mä en tosiaan ole parin viime kuukauden aikana ehtiny kuunnella yhtään musiikkia. En edes ohimennen. Tuntuu, että tää olis joku hittilevy tai ainakin tulossa sellaiseksi.

SALOMON: ITKEÄ EI SAA

Ei tässä levyssä ole kyllä mitään ilahduttavaa. Teksti on ihan masentava. Ihan tyypillinen suomalainen levy. Onks tässä muuten Jouko ja Kosti asialla? Jossain kohdin vähän muistuttaa niitä . . . Ai, Salomon? Ensi levy? Kun sen tietää, se muuttaa asiaa. Ensimmäinen levy on varmasti vaikein tehdä. Eiks tätä Salomonia ole kehuttu? Onks se voittanu jotain vai miten se on päässyt levyttämään? Luultavasti siitä tulee jotain.

TAPANI KANSA: SVENGI-MARY

Tää piisi on jumalattoman hyvä. Mä kuulin just hiljattain siitä yhden version, joka oli pelkkää rautaa. Mä en muista, ketkä sen esitti, mutta se oli ainakin sellainen lauluduo, mies ja nainen. Ja kun vertaa tätä levyä esimerkiksi siihen esitykseen, niin kyllä tää jää paljon jälkeen. Mun veli on muuten tehny tähän samaan piisiin suomalaiset sanat jo kauan kauan sitten. Ne sanat on mun mielestä paljon paremmat kuin nää. Ne on kyllä ihan eri idealla tehty, vaikka puhutaan niissäkin rautaisesta Marysta. Ei tää kyllä mikään huono levy ole, mutta suomalaisilta vaan ei ota onnistuakseen noiden huippupiisien kopioiminen. Tätä laulajaa mä en taaskaan tunne. Joku se on niistä suomalaisista, joilla on kaikilla samanlainen ääni.

KIRKA: SILTA YLI SYNKÄN VIRRAN

Tää on kai ainakin Kirka, eiks ole? Sävelmä on taas mielettömän hyvä. Mutta kun Simon ja Garfunkel on tehny jotain hyvin, niin kyllä sitä on jonkun muun mahdotonta parantaa. Jos ei tietäis mitään siitä alkuperäisversiosta, niin tää olis ihan ok levy. Mutta kun sen tietää, niin tää jää melko vaisuksi, tästä puuttuu paljon. Vaikka parasta tässäkin kai on yritetty.

Pirjo Laitila disc-jockeyna:

MISS SUOMI PISTI

KUVA: HANNU MÄNNYNOKSA

PÄIVÄN POP-MUSIIKIN JÄRJESTYKSEEN!

Missi-ihanne ei ole enää tyttö, joka harrastaa hienoa kirjallisuutta ja käsitöitä.

Tämän vuoden Miss Suomi Pirjo Laitila on kahminut urheilussa mestarin pyttyjä.

Pop-musiikista hän on myös hyvin kiinnostunut. Ja hän laulaa äänellään eikä vain kauneudellaan. Annoimme tämän laulajan urasta haaveilleen missimme kuunnella muiden tekemää musiikkia ja arvostella vapaasti.

Näin hän kehui ja haukkui.

KEITH ALTHAM:

ERIC CLAPTON

YKSINÄINEN KUNINGAS

KÄRKIMIESTEN KANTAPÄILLÄ 2

Jimi Hendrixin kuoltua ei ole ollut epäselvyyttä sen suhteen, kuka on popkitaristien kuningas. Tämän tittelin ansaitsee ilman muuta ERIC CLAPTON, mieluimmin omissa oloissaan pysyttelevä Suuri Yksinäinen. Keith Altham on yksi niistä harvoista toimittajista, joiden on onnistunut tavoittaa tämä takaa-ajettu kuuluisuus piilopirtistään Surreyn sydämessä.

Syvällä Englannin maaseudun sydämessä, Surreyn maakunnassa, muuan supertähti aiheuttaa jäniksille ja linnuille jatkuvia hermoromahduksia jylisyttämällä mahtavaa Marshall-vahvistintaan niin, että sen ääni kuuluu kaukaisen ukonilman tavoin aina Cricketersin pubiin saakka.

— Se on se hippi, toteaa alkuasukas olutmukinsa takaa koputtaen paljonpuhuvasti päätään.

■ Tämän kylän rauhaa häiritsevä pitkätukka ei ole enempää eikä vähempää kuin Eric Clapton. Hän majailee sata vuotta vanhalla ja arviolta 450.000 markkaa maksaneella tilallaan, joka muistuttaa hyvin paljon niitä Beverly Hillsin tiloja, joita amerikkalaiset filmitähdet kutsuvat kodikseen. Siellä hän asustaa viiden lehmän ja aasin kanssa muistuttaen naapureitaan melkein päivittäin olemassaolostaan.

Clapton Towers, kuten tilan nimi kuuluu nykyisin, sijaitsee vain kymmenen mailin päässä omasta kodistani, mutta minulta meni silti toista tuntia, ennen kuin löysin perille. Harhailtuani aikani päädyin kerta kaikkiaan umpikujaan ja jouduin peruuttamaan melkein kilometrin, kunnes yhtäkkiä näen tien vieressä *George Harrison* psykedelisesti maalatun minin. Pian sen jälkeen tavoitan myös kaverin, joka muistuttaa yllättävän paljon Eric Claptonia.

■ Meillä on meneillään jamit, hän selostaa avatessaan oven. — Täällä on George, Billy Preston ja muutamia muita, joita sinä et ehkä tunne.

Eric koppaisee kitaran käteensä ja näyttää ilmeisen halukkaalta jatkamaan keskeytynyttä musiikkituokiotaan ystäviensä kanssa. Jossakin peremmällä virittelevät Harrison ja kumppanit soittimiaan pitäen pahuksenmoista meteliä. Kerron Ericille alkuasukkaan huomautuksesta Cricketersin pubissa ja saan hänet nauramaan kuin paremmallekin vitsille.

■ Nykyisissä vahvistinlaitteissa on ökyä, hän toteaa vakavoituen. — Voisimme tietysti soittaa hiljempääkin, mutta Marshallit ovat sen lajin vehkeitä, että niistä on otettava ulos koko teho, ennen kuin soundi on tarpeeksi hyvä. Tästä taas johtuu, että myös muiden, kuten rumpalin, on soitettava kaksinkertaisella volyymilla.

■ Levytyksissä tehoa ja tasapainoa voi säädellä miksauspöydän välityksellä, mutta konserteissa on päästeltävä yleensä täyttä kaasua. Muuten yleisö ei saa kontaktia esiintyjiin eivätkä esiintyjät vastaavasti yleisöön. Tämä on muuten ongelma, johon ei ole kiinnitetty vielä tarpeeksi huomiota. Monet popmuusikot ovat alkaneet kärsiä jo vakavista kuulovammoista jouduttuaan soittamaan illasta toiseen aivan liian kovaa.

Eric Claptonia on helppo jututtaa, sen jälkeen kun hänet on saanut lämpenemään. Parhaiten tämä käy päinsä puhumalla popmusiikista ja sen ongelmista, sillä Eric suhtautuu vakavasti työhönsä. Hän pohtii jatkuvasti syitä ja ratkaisuja mitä erilaisimpiin uraansa liittyviin pulmiin pyrkien toteuttamaan oivalluksiaan myös esityksissään. Niinpä hänellä on selvät vastaukset siihenkin, miksi maailman merkittävimpiin popmuodostelmiin kuulunut *Cream* hajosi kesken kaiken:

■ Cream oli konserttilavalla aivan erilainen yhtye kuin levytysstudiossa. Juuri lavalla me aloimme etääntyä toisistamme. Meistä tuli liian itsekkäitä ja pyrimme kaikki kolme leikkimään virtuoosia. Keskityimme soittamaan kuolettavan pitkiä sooloja, joiden aikana muut olivat nukahtaa seisoalleen tai yritimme saada toinen toisemme metsään, kuten muusikkokielessä sanotaan.

■ Olimme myös astrologisesti mahdollisimman epäsopivia yhteistyöhön. Yksi oli Oinas, toinen Jalopeura ja kolmas Härkä. Eihän sellaisesta voi syntyä mitään järkevää kokonaisuutta. Ehkä koko touhu olisi sujunut paremmin, jos meitä olisi ollut neljä ja mukaan olisi saatu tasoittavaksi tekijäksi jokin neljäs tähtimerkki.

Creamin hajottua Eric julisti eräässä haastattelussa, että hän ei tulisi työskentelemään enää koskaan yhtyemuusikkona. Melko pian tämän jälkeen hän oli kuitenkin perustamassa *Blind Faithia,* joka sekin sitten hajosi alkutekijöihinsä. Nyt Eric Claptonia ruvettiin syyttämään jo varsin yleisesti oikkupussiksi ja yhteishengen rikkojaksi. Epäiltiin, että hän ei tiedä oikein itsekään, mitä hän loppujen lopuksi haluaa.

■ Kaikki ei voi olla yksinomaan minun syytäni, hän puolustautuu. — Olin tosiaankin päättänyt olla menemättä mukaan enää minkäänlaiseen yhtyeeseen, mutta sitten Ginger ja Stevie puhuivat minut ympäri. Suhtauduin Blind Faithiin suurin odotuksin, ja alkuhan olikin varsin lupaava. Sitten tulivat eteen taas samat ongelmat kuin Creamin aikoina. Olimme ilmeisesti kasvaneet liian itsekkäiksi, emmekä osanneet luopua enää omista mieltymyksistämme yhteisen edun vuoksi. Se oli hyvin surullista.

■ Arvostan edelleenkin suuresti sekä Gingeriä että Stevie'ä. Molemmat ovat ehdottomia huippuja alallaan. Uskon heidän olevan nyt myös onnellisempia päästessään toteuttamaan omia mielihalujaan. Ric Grech on hänkin sangen lahjakas kaveri ja saattaa päästä vielä pitkälle urallaan. Meillä oli suuria vaikeuksia etsiessämme tarpeeksi hyvää basistia Blind Faithiin, mutta Ric oli kaiken vaivan arvoinen.

Ericiä itseään pidetään maailman parhaana popkitaristina — varsinkin sen jälkeen kun *Jimi Hendrix* muutti autuaammille keikkamarkkinoille. Hänen uusi harrastuksensa *Derek and The Dominos* ei ole saanut silti arvostelijoita hyppimään kattoon ilosta. Mistä moinen?

■ En tunne olevani enkä edes halua olla maailman paras kitaristi, toteaa sankari itse. — Tuollaiset määritelmät ovat mielestäni täysin naurettavia, sillä ei musiikkisuorituksia voi mitata samalla tavalla ehdottomasti kuin urheilukilpailun tuloksia. Mikäli silti halutaan nimetä maailman paras popkitaristi, niin se titteli kuuluu ilman muuta Jimille — nyt ja aina. Toista hänen veroistaan ei ole ollut eikä tule olemaan.

■ Derek and the Dominos on taas samanlainen kuin nimensä — kokeilu, eräänlainen pila, jota ei pidä ottaa liian vakavasti. Tarkoituksenamme on soittaa ennen muuta sellaista musiikkia, josta me itse pidämme. Samalla tietysti kehittelemme uusia ideoita ja tutkimme, miten ne onnistuvat käytännössä. Emme ole ajatelleet, kuinka kauan me jatkamme tähän tyyliin ja mitä me rupeamme tekemään tämän jälkeen. Musiikki on siitä hyvä leipäpuu, että se suo jatkuvasti vaihtelumahdollisuuksia.

Eric Claptonin oma soittotyyli on muuttunut huomattavasti sitten Creamin päivien. Mikä mahtanee olla se suuntaus, johon hän pyrkii?

■ En tiedä sitä oikein itsekään, hän vastaa. — Haluan kehittyä jatkuvasti yhä paremmaksi ja paremmaksi kitaristiksi, eikä se merkitse yksinomaan harjoittelua. Saman jutun voi soittaa ainakin viidellätoista eri tavalla ja nyt yritän löytää sen ainoan oikean. Tähän etsintään voi mennä aikaa, mutta lopputulos korvaa varmasti kaiken.

— Olen huomannut, että pari kolme nuottia antaa monesti paljon paremman tuloksen kuin mahtava nuottisarja, jollaisia ennen vanhaan harrastin. Yksinkertaiset ratkaisut ovat yleensä kaikkein hedelmällisimpiä, joskaan eivät aina kaikkein helpoimpia. Tämä pätee myös levytysten suhteen, sillä nykyajan huippuhienot kommervenkit tahtovat tuhota aitouden. Joskus tekeekin mieli palata siihen vanhaan systeemiin, jolloin kaikki soittivat samaan mikrofoniin ja saivat aikaan kadehdittavan hienoja kiekkoja.

■ George Harrison alkaa jo pitkästyä studioksi muutetun salin puolella ja tulee kärttämään Ericiä mukaan jameihin. Jäisin tietysti mielelläni seuraamaan heidän illanviettoaan, mutta katson viisaimmaksi liueta omille teilleni, koska George ei tunnetusti halua sivullisten kuuntelevan harjoitteluaan.

Sinne he jäävät nämä kaksi popmusiikin jättiläistä viihdyttämään toinen toisiaan. Mistäpä me sen tietäisimme, vaikka he esiintyisivät vielä jonakin päivänä yhdessä oikein julkisesti-

MUSA-RYSÄ

■ *Elton John, vasemmalla alhaalla, ja hänen basistinsa Dee Murray, joka on tuonut mikromuodin popnäyttämölle. Huomatkaa pojan pöksyt!*

Kaikkien aikojen festivaalikesä odotettavissa

Viime kesän *Ruisrock* onnistui siksi hyvin, että ensi suveksi on päätetty järjestää vastaavanlaisia popfestivaaleja useammallekin paikkakunnalle. Tällä hetkellä puhutaan *Helsingistä, Porista, Tampereesta, Turusta* ja *Jyväskylästä,* mutta yksityiskohtaisemmat tiedot puuttuvat vielä toistaiseksi. Huhujen mukaan odotetaan Turkuun Santanaa tai Whota ja Jyväskylään Joe Cockeria tai Byrdsiä, jos kohta muitakin valovoimaisia nimiä on väläytelty, Jyväskylän festivaalit aiotaan pitää heinäkuun alkupuolella, Helsingin pophipat 27.—29.8. *Mustikkamaalla* ja Turun systeemit tuttuun tyyliin *Ruissalossa* aivan samaan aikaan. Tamperelaiset ja porilaiset ovat olleet hiljaa suunnitelmistaan.

Mustikkamaan järjestelyistä vastaava *Leksa Heinonen* kertoo festivaaliensa tulevan tarjoamaan kuunneltavaa 24 tuntia vuorokaudessa Woodstockin malliin. Kisoihin tullaan kiinnittämään kaikkiaan 36 eri yhtyettä sekä useita solisteja, joista ainakin kolmannes ulkomailta. Neuvotteluja käydään kuulemma useammankin huippubändin kanssa, mutta nimet paljastetaan vasta myöhemmässä vaiheessa. Tuntuu ihmeelliseltä, että Heinonen ja turkulaiset aikovat pitää popriehansa samaan aikaan. Suomi on kaikesta huolimatta siksi pieni maa, että tällainen kilpailu muodostuu molempien osapuolten tappioksi. Jomman kumman on siis peräännyttävä.

Yleensäkin vaikuttaa varsin uhkarohkealta yritykselta järjestää neljä tai jopa viisi mittavaa popfestivaalia Suomessa vain parin kuukauden aikana. Yleisöä riitti viime elokuussa Ruissaloon, mutta aivan varmasti sitä ei tule riittämään ensi kesänä jokaiseen viiteen juhlakaupunkiin, olivatpa esiintyjät sitten miten kuuluisia tahansa.

■ *Tom näyttää havainnollisesti, millaiselta hänestä tuntuu rasittavien Amerikan-kiertueitten jälkeen.*

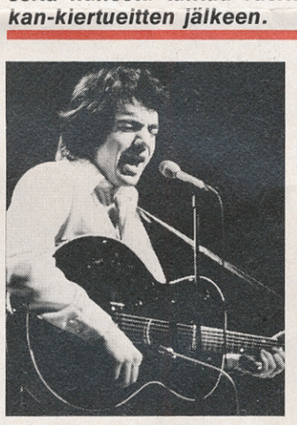

■ *Tästä miekkosesta povataan seuraavaa kansainvälistä supertähteä. Hänen nimensä on Neil Diamond ja tittelinsä säveltäjä, mutta kyllä hän laulaakin osaa.*

■ *Saksalainen orkesterinjohtaja James Last on syrjäyttämässä nyt itsensä Herb Alpertin.*

Buddy Miles tulee sittenkin

Amerikkalainen laulaja-rumpali Buddy Miles, jonka piti konsertoida 19-miehisine orkestereineen Helsingissä jo viime helmikuussa, on ilmoittanut olevansa halukas toteuttamaan vierailunsa tämän kuun lopulla, tarkemmin sanottuna 27. päivänä. Välittäjänä asiassa on toiminut Buddyn levyjä Suomessa myyvä *Finnlevy Oy,* jonka edustaja ilmoitti kaiken olevan periaatteessa OK. Lehtemme mennessä painoon arveltiin konsertin toteutuvan 99 %:n todennäköisyydellä. Kaikkihan oli selvää jo aikaisemmallakin kerralla, kunnes Buddy sitten peruutti yllättäen koko Euroopan-kiertueensa. Toivottavasti nyt ei käy yhtä köpelösti, sillä The Buddy Miles Band on tiettävästi varsin rautainen kokoonpano.

Tässä joukkueessa ahertavat seuraavat muusikot: *Andrew Lewis* (klarinetti ja urut), *Marlo Henderson* (kitara), *Lee Allen* (trumpetti), *Phil Wood* (flyygelitorvi), *Mark Williams* (tenorisaksofoni), *Bob Hogins* (pasuuna ja sähköpiano), *Charlie Karp* (soolokitara), *David Hill* (basso) sekä *Buddy Miles* (rummut ja laulu). Pojat ovat ehtineet tehdä pari LP-levyä, *Them Changes* ja *We Got To Live Together,* jotka molemmat ovat myynnissä myös Suomessa.

■ *Musta rumpalijätti Buddy Miles nähdään ilmeisesti sittenkin orkestereineen myös Suomessa.*

■ *Väinämöisen kaukainen sukulainen Paroni Paakkunainen pyrkii tuohitorvineen ja sähkökanteleineen myös kansainvälisille markkinoille.*

■ *Undergroundprofeetta Zappa on hieman nyrpeä, eikä suinkaan syyttä.*

■ *Ian Anderson ja yleensäkin koko Jethro Tull ovat joutuneet taas yleisön hampaisiin — tällä kerralla uusimman levynsä vuoksi.*

■ *Voidaanko tätä rajua menoa seurata ensi kesänä myös Ruissalossa?! Ennakkohuhut näet kertovat, että Santana on yksi niistä nimibändeistä, jotka on kiinnitetty Turun seuraaviin rockfestivaaleihin!*

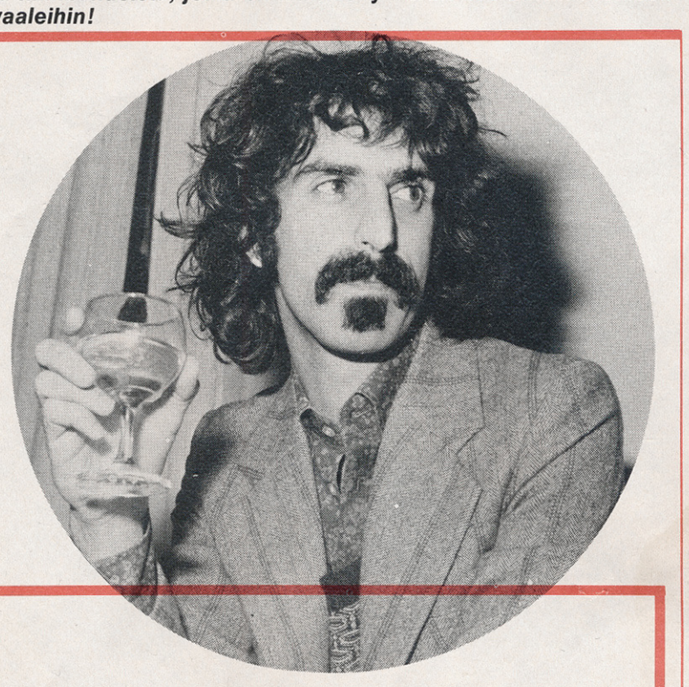

Pappa James tanssittaa miljoonia

Saksalainen orkesterinjohtaja James Last on ilmoittanut ottavansa tämän vuoden levytysten kannalta rauhallisemmin ja keskittyvänsä pääasiassa konserttikiertueisiin, joitten on määrä ulottua aina Japaniin ja Australiaan asti. Tähän mennessä Last on tehnyt keskimäärin levyn kuukaudessa — eikä suinkaan syyttä, sillä esimerkiksi hänen LP-kokoelmaansa *Golden Non-Stop Dancing No 10* myytiin viime vuonna komeasti 450.000 kpl. Kysymyksessä olikin Länsi-Saksan suosituin LP.

41-vuotias James Last alkaa olla jo niin suosittu levytähti, että itse *Herb Alpert* uhkaa jäädä toiseksi kilpailtaessa ns. partykuninkaan tittelistä. Lastin esitykset ovat saavuttaneet suosiota kaikkialla maailmassa nimenomaan varttuneemman nuorison keskuudessa. Kerrotaan, että indonesialaiset salakuljettajat ovat keksineet itselleen hyvän tulolähteen kärräämällä James Lastin kysyttyjä kiekkoja Singaporen puolelta, missä ne ovat huomattavasti huokeampia. Äskettäin Last konsertoi orkestereineen Tanskassa ja Ruotsissa, mutta Suomeen häntä ei kannattanut tuottaa. Aivan samoin kävi myös Tom Jonesin kohdalla, koska Suomea pidetään jatkuvasti kehitysmaana viihteen alalla.

Tom Jones alennusmyynnissä

Länsi-saksalaiset popparit ovat innoissaan, koska itse Tom Jones suostui tinkimään esiintymispalkkiostaan voidakseen konsertoida viime kuun puolivälissä Münchenissä sikäläisille nuorille. Hänen aikaisempia palkkiovaatimuksiaan pidettiin liian suurina, joten koko vierailusuunnitelma uhkasi mennä poskelleen. Tässä vaiheessa Tomppa heittäytyi laupiaaksi samarialaiseksi ja lupautui laulamaan sillä hinnalla, jonka paikallinen agentti katsoi voivansa maksaa hänelle. Näin pääsylippujen hintoja voitiin pudottaa jopa 65 %, ja kaikki olivat tyytyväisiä.

— Minun ei ole pakko tinkiä hinnoistani, tuumii Tom, joka on parhaillaan aloittamassa puolen vuoden kiertuettaan Amerikassa. — Minun kävi vain sääliksi uskollisia saksalaisia ihailijoitani, jotka ovat ostaneet vuodesta toiseen levyjäni, mutta eivät pysty maksamaan 100 Saksan markkaa konserttilipusta. Jos minulla olisi enemmän aikaa, voisin esiintyä jossakin maassa jopa aivan ilmaiseksi. Agenttini ovat olleet kuitenkin siksi ahneita, että minulla on täysi työ yrittäessäni täyttää kaikki tähän mennessä solmitut sopimukset.

Karelia kurottelee ulkomaanmarkkinoille

Vuoden epäilemättä sensaatiomaisin suomalainen popmuodostelma Karelia pyrkii määrätietoisesti myös ulkomaisille markkinoille. Nelivaljakon kalevalainen esikois-LP *Suomi-Pop* herätti heti alkuun rajua kiinnostusta Ruotsissa, jonne sitä tilattiin aivan kylmiltään parisataa kappaletta. Myöhemmin *Paroni Paakkunainen* ja *Edward Vesala* pistäytyivät Lontoossa nuuhkimassa sikäläistä ilmapiiriä. Englantiinhan on hyvin vaikea päästä esiintymään sikäläisen muusikkoliiton asettamien erittäin ankarien rajoitusten vuoksi, mutta Paroni ja Eetu saavuttivat pr-visiitillään ansaittua huomiota ja suhtautuvat siitä syystä tulevaisuuteen erittäin toiveikkaasti.

Myös Tshekkoslovakiassa ja Puolassa ollaan kiinnostuneita tästä erilaisesta suomalaisesta kokoonpanosta. Karelian kiekkoa on soitettu sikäläisissä radio-ohjelmissa tämän tästä, ja saattaapa käydä vielä niin, että nämä vanhan vakaan Väinämöisen oppipojat suunnistavat esiintymismatkalle sikäläisiin maisemiin. Uusi levykin on kuulemma jo tulossa. Sisällöstä ei puhuta eikä pukahdeta, mutta ilmeisesti voimme odottaa taas jotain kerta kaikkiaan hämmästyttävää.

Pappa Zappa sai porttikiellon Albert Halliin

Undergroundpopin isä Frank Zappa ei päässyt esiintymään sopimusten mukaisesti Lontoon *Albert Halliin,* koska paikan käytöstä vastuussa olevat tahot eivät pitäneet Zappan laulunäytelmää 200 motellia salin perinteelliselle arvokkuudelle sopivana. Kielto aiheutti heti valtavan jupakan, jossa undergroundprofeetan manageri *Herb Cohen* on ryhtynyt vaatimaan huomattavaa vahingonkorvausta sekä Albert Hallin johdolta että vierailun brittiläiseltä promoottorilta *Harold Davisonilta.* Tällä hetkellä näyttää siltä, että välien selvittelyssä ei päästä yhteisymmärrykseen ilman oikeusistuimen apua, vaikka *Radio Luxemburg* suostui eräänlaisena korvauksena välittämään koko kohua aiheuttaneen spektaakkelin englantilaisten kuuntelijoittensa iloksi.

— Kirveellä olisi vielä paljon työtä, toteaa Zappa itse lakonisesti. — Uskoin jo maailman kehittyneen siksi paljon, että moisista sensuroinneista ei ole pelkoa — mutta ilmeisesti erehdyin pahemman kerran. En tiedä, uskallanko tulla tämän jälkeen enää laisinkaan Englantiin . . .

Jethro Tull aiheuttaa taas hämmennystä

Jethro Tull ja ensi sijassa tietysti yhtyeen nokkamies *Ian Anderson* ovat herättäneet taas laajaa närkästystä Englannissa. Tällä kerralla on aiheena poikien uusin LP *Aqualung,* jonka toinen puoli sisältää selvästi uskonnonvastaisia lauluja. Useimmat korkeakirkolliset eivät ole ehtineet kuunnella kuin levyn avauskappaleen *My God,* Jumalani, kun he ovat jo tarttuneet pyhästä vihasta punaisina kynään tai puhelimeen. Muutamat papit ovat vaatineet jopa koko LP:n julistamista myyntikieltoon, ja valtiojohtoisen BBC:n radiotoimittajat ovat kieltäytyneet soittamasta A-puolen esityksiä ohjelmissaan.

Ian Anderson on tietysti hämmästynyt moisesta kohtelusta. — Levy ei ole vähimmässäkään määrin uskonnonvastainen, hän väittää. — Olemme vain halunneet tuoda julki, että Jumalaa voi palvella niin monella eri tavalla olematta silti sen enempää pakana kuin nekään, jotka käyvät säännöllisesti joka sunnuntai kirkossa. Kaikkein merkillisintä on, että olemme esittäneet näitä samoja lauluja konserteissamme jo useita kuukausia, eikä kukaan ole kertonut pahastuneensa niistä.

Elton John toi mikromuodin popnäyttämölle

Ilmeisiä suurten mittojen liikemiehen taipumuksia osoittanut Elton John tuntuu seuraavan kiinteästi myös pukeutumismuotia, sillä hänen viimeisimmissä konserteissaan on bassokitaristi *Dee Murrayn* yllä nähty hänen toimeksiannostaan popnäyttämön tiettävästi ensimmäiset mikropöksyt. Ne sopivat kieltämättä erittäin hyvin Deelle, jolla on tyttöjen mielestä melkein missin sääret. Mannekiinibasisti toteaa tunteneensa itsensä aluksi hieman vaivautuneeksi mutta on nyt jo tottunut asuunsa, johon kuuluu myös kauniit valkoiset polvisukat ja samanvärinen T-paita.

Elton itse on katsonut parhaaksi tyytyä vielä toistaiseksi tavanomaisempaan esiintymisasuun. — Minulla on niin kiharat sääret, että niitä ei pystyisi katsomaan kukaan ilman pahoinvointia, hän väittää vaatimattomasti. Kukahan ehtii tuomaan tämän muodin ensimmäisenä Suomen konserttilavoille?

Neil Diamondistako seuraava supertähti?

Eräät amerikkalaiset ja englantilaiset asiantuntijat ovat ennustaneet parta vaahdossa, että seuraavan kansainvälisen supertähden nimi on Neil Diamond. Tämä jo useita vuosia kotimaassaan Yhdysvalloissa pinnalla ollut laulaja-säveltäjä on saavuttanut yleismaailmallista suosiota single-esityksellään *Cracklin' Rosie,* ja entistä useammat popparit ovat huomanneet tämän jälkeen myös Neilin LP-levyt, jotka sisältävät hyvin omaperäistä musiikkia. Varsinkin englantilaiset ovat ottaneet Neil Diamondin vastaan avosylin, koska he ovat olleet löytävinään hänen esityksistään samoja piirteitä kuin George Harrisonin nykyisestä tyylistä.

Jos jompi kumpi näistä kahdesta solistikuuluisuudesta on ottanut vaikutteita toiselta, se ei ole ainakaan Neil Diamond, sillä hänen tiedetään säveltäneen ja esiintyneen nykyiseen tyyliinsä jo vuosikausia. Aluksi hän toimi pelkästään säveltäjänä, mutta ennen pitkää hän rupesi myös laulamaan, koska hän ei ollut tyytyväinen siihen tapaan, jolla muut kohtelivat hänen laulujaan. Vielä tänäänkin Neil karttaa julkisia esiintymisiä ja viihtyy parhaiten levytysstudiossa tuttujen muusikkojen seurassa.

KAUKALOKUMMITUS JA LOPPUSELVITTELY

Juha Rantasila valittiin lukijoidemme keskuudessa kaukalokummitukseksi. Se kerrottiin jo viime numerossamme. Ja nyt kerromme, ketkä innokkaat äänestäjät voittivat Juha Rantasilan lisäksi. Jääkiekkomailat on lähetetty seuraaville lukijoillemme: VELI-MATTI HYÖTYLÄINEN, Kivimäentie 38, Lahti 9; OLLI PUUSTINEN, Joensuu, Reijola; TAPANI PELLINEN, Seminaarinkatu 16, Jyväskylä; RIITTA SAARINEN, Snellmaninkatu 16 C 30, Hki 17; JUKKA MATTILA, Kortesjärvi, Kukkola; TIMO KÄMPPI, Hartosenpää, Pertunmaa; PENTTI SALMI, Rovaniemi, Sinetänsalmi; ARTO TYNYS, Viuhkola; HEIKKI TOLONEN, Kaivanto 1 A 7 Kaukas, Lappeenranta; PEKKA REPO, Seunalantie 12 D 31, Kerava. ONNEKSI OLKOON JA SUURIKSI JÄÄKIEKKOSANKAREIKSI TULKAA!

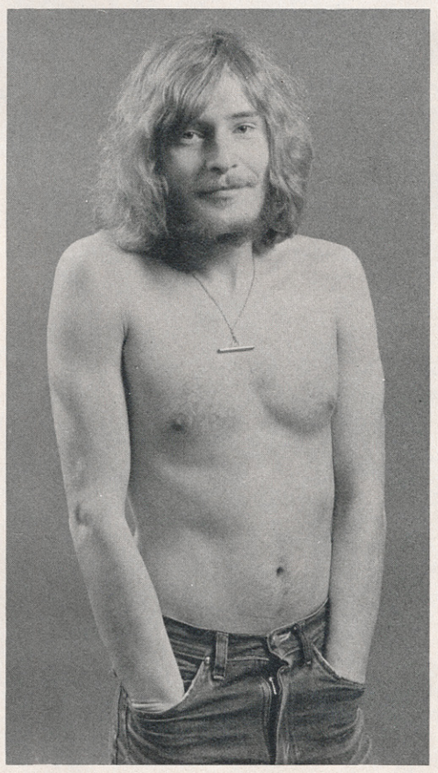

ERIK UDDSTRÖM MISTER YLÄKROPAKSI — YLIVOIMAISESTI

Julistimme helmikuun numerossamme hullun kilpailun »Kuka Suomen Mister Yläkropa». Ja nyt julistamme kilpailun tulokset. Mister Yläkropaksi valittiin ylivoimaisesti näyttelijä ERIK UDDSTRÖM. Hänelle antoi pinnansa 511 äänestäjää. Yhtä ylivoimaisesti tuli kakkoseksi nyrkkeilijä ARTO NILSSON, ääniä 403. Kolmantena puolusti poplaulajien kunniaa KRISTIAN 234 pinnalla.

Lupaamamme LP-levyt lähetämme seuraaville äänestäjille: KAIJA KILPELÄINEN, Varkaus; MARJA AHOKAINEN, Kouvola; HELENA HYVÄRINEN, Helsinki 94; MARJA SIITARI, Turenki; EEVA JUNTTILA, Lauttakylä.
Onnittelemme voittajia!